

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2005 r. — Artegodan przeciwko Komisji

(Sprawa T-429/05)

(2006/C 48/74)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Artegodan GmbH (Lüchow, Niemcy) [Przedstawiciel: U. Doepner, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od pozwanej wypłaty na rzecz skarżącej kwoty 1.430.821,36 euro wraz z odsetkami w wysokości 8 % płatnymi począwszy od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty całej sumy;
- ustalenie, iż pozwana jest zobowiązana do pokrycia wszelkich szkód mogących powstać w przyszłości w związku z działaniami marketingowymi niezbędnymi dla przywrócenia Tenuate retard pozycji rynkowej, jaką lek ten posiadał przed cofnięciem przez pozwaną pozwolenia na dopuszczenie go do obrotu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, działając na podstawie art. 288 akapit drugi oraz art. 235 WE, domaga się odszkodowania oraz ustalenia, iż pozwana będzie zobowiązana do pokrycia wszelkich szkód mogących powstać w przyszłości w związku z działaniami marketingowymi.

Należy wskazać, iż skarżącej przysługuje pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zawierającego amfepramon leku Tenuate retard. Pozwana, działając na podstawie art. 15a dyrektywy 75/319/EWG⁽¹⁾, wydała decyzję o cofnięciu pozwolenia na dopuszczenie do obrotu leków zawierających amfepramon C (2000) 453. Właściwe władze niemieckie w drodze decyzji z dnia 11 kwietnia 2000 r. wykonały postanowienia decyzji Komisji. Sąd Pierwszej Instancji w wyroku z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawach połączonych T-74/00, T-76/00, od T-83/00 do T-85/00, T-132/00, T-137/00 i T-141/00 stwierdził nieważność decyzji Komisji C (2000) 453. Złożone przez Komisję odwołanie od tego wyroku zostało oddalone przez Trybunał Sprawiedliwości (sprawa C-39/03 P).

Skarżąca w uzasadnieniu skargi wskazuje, iż pozwana, wydając decyzję C (2000) 453, działała bezprawnie i tym samym naruszyła przepisy dotyczące ochrony praw skarżącej. Podnosi ona, iż naruszono jej prawo podmiotowe do prowadzenia działalności gospodarczej (prawo przedsiębiorczości oraz prawo własności). Ponadto pozwana naruszyła także art. 11 dyrektywy 65/65/EWG⁽²⁾. Skarżąca utrzymuje także, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności oraz zasadę dobrej administracji.

Skarżąca twierdzi, iż poniosła szkodę na skutek wydania przez Komisję ww. decyzji oraz jej wykonania. Jej zdaniem przywołane powyżej naruszenie prawa uzasadnia odpowiedzialność pozwanej za szkodę.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 75/319/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych lub działań administracyjnych odnoszących się do leków gotowych.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2005 r. — Cerafogli i Poloni przeciwko EBC

(Sprawa T-431/05)

(2006/C 48/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Concetta Cerafogli (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i Paolo Poloni (Frankfurt nad Menem, Niemcy) [Przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats]

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności odcinków wypłaty wynagrodzenia skarżących z lutego 2005 r. w zmienionej wersji z maja 2005 r. i uchylenie pisma EBC z dnia 15 lutego 2005 r.;

- o ile to konieczne uchylenie decyzji oddalających wnioski o dokonanie kontroli wewnętrznej („administrative reviews”) (decyzje z dnia 17 maja 2005 r.) oraz decyzji oddalających zażalenia („grievance procedures”) (decyzje z dnia 26 września 2005 r.);
- zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości 5 000 EUR dla każdego ze skarżących za wyrządzone szkody w postaci utraty od dnia 1 lipca 2001 r. siły nabywczej, zaległych wynagrodzeń w wysokości podwyżki wynagrodzenia skarżących i świadczeń pochodnych o 0,3 % z dniem 1 lipca 2001 r. i o 0,6 % z dniem 1 lipca 2003 r. oraz zasądzenie odsetek od kwoty zaległego wynagrodzenia za okres od odpowiedniego dnia ich wymagalności do dnia ich rzeczywistej zapłaty. Ta stopa odsetek powinna zostać obliczona na podstawie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, stosowanej w okresie właściwym dla wydarzeń będących podstawą sporu, powiększonej o dwa punkty;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach postępowania w sprawie T-63/02, wszczętego przez skarżących w niniejszej sprawie urzędników Europejskiego Banku Centralnego (EBC) Sąd stwierdził nieważność odcinków wypłaty wynagrodzenia za maj 2001 r. wydanych skarżącym w dniu 13 lipca 2001 r. w zakresie, w jakim EBZ, dokonując dostosowania wynagrodzeń za rok 2001, zaniechał konsultacji z przedstawicielami pracowników. W konsekwencji wydanego wyroku EBC przeprowadził z przedstawicielami pracowników konsultację dostosowania wynagrodzeń za okres 2001 — 2003 oraz podwyższenia wynagrodzenia wszystkich pracowników z dniem 1 lipca 2004 r. Ponadto dokonał w lutym 2005 r. EBC kolejnego dostosowania wynagrodzeń skarżących zastępującego unieważnione przez Sąd naliczenia wynagrodzeń z lipca 2001 r.

Skarżący podnoszą po pierwsze, że odmowa EBC dokonania korekty wynagrodzeń skarżących, związanej z dostosowaniem wynagrodzeń za rok 2001, z mocą wsteczną od dnia 1 lipca 2001 r. stanowi naruszenie art. 233 WE oraz powagi rzeczy osądzonej związanej z wyrokiem wydanym w sprawie T-63/02 w dniu 23 listopada 2003 r.

Ponadto skarżący powołują się na naruszenie art. 45 i 46 warunków zatrudnienia w EBC, „memorandum of understanding” w sprawie stosunków pomiędzy dyrekcją EBC a przedstawicielami pracowników, zasad dobrej administracji i niedyskryminacji oraz obowiązku działania w dobrej wierze.

W końcu skarżący wnoszą o zasądzenie odszkodowania z tytułu szkód, które ponieśli rzekomo w wyniku spornego działania EBC.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2005 r. — Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji

(Sprawa T-437/05)

(2006/C 48/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Brink's Security Luxembourg SA (Luksemburg)
(Przedstawiciel: Christian Point, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i uzasadniona;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieudzielenia zamówienia, tj. jednostronnej decyzji Komisji w sprawie nieudzielenia zamówienia Brink's Security Luxembourg;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie udzielenia zamówienia, tj. jednostronnej decyzji Komisji w sprawie udzielenia zamówienia Group 4 Falck Luxembourg;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji w przedmiocie odmowy Komisji cofnięcia dwóch ww. decyzji;
- stwierdzenie nieważności dwóch pism — odpowiedzi z dnia 7 i 14 grudnia 2005 r. na wnioski skarżącej o udzielenie informacji na podstawie art. 149 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia finansowego;
- zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 1.000.000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę niematerialną i materialną, którą poniosła ona wskutek niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji, przy czym kwota ta została wstępnie oszacowana w oparciu o zasadę słuszności;
- obciążenie Komisji całkowitymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odrzucającej ofertę przedstawioną przez skarżącą w ramach przetargu nr 16/2005/OIL (ochrona i monitorowanie budynków) oraz, po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji udzielającej zamówienia spółce konkurencyjnej.

Argumenty powołane przez skarżącą na poparcie jej żądań stwierdzenia nieważności można zasadniczo podzielić na siedem zarzutów.